

VLATKO MARKOVIĆ

(Bugojno, 1. siječnja 1937. - Zagreb, 23. rujna 2013.)

Veliki nogometaš, trener i predsjednik Hrvatskog nogometnog saveza koji je trajno obilježio hrvatski nogomet, preminuo je 23. rujna 2013. u 77. godini života

Vlatko Marković rođen je u Bugojnu 1. siječnja 1937. godine. Na početku nogometne karijere nastupao je 1955. godine za Iskru iz Bugojna, zatim je, od 1955. do 1958., bio nogometaš Čelika iz Zenice. Za zagrebački Dinamo (odigrao 252 utakmice i postigao četiri zgoditka) nastupao je od 1958. do 1966. i osvojio prvenstvo Jugoslavije 1958. godine i jugoslavenski nogometni kup u sezoni 1962./63. Za bečki Wiener Sport Club nastupao je od 1966. do 1967. godine, a za Austriju od 1967. do 1969.

Marković je bio svestran igrač koji je jednako uspješno igrao u obrani i navali. Borben i hrabar, odlično je igrao glavom, pravodobno startao na loptu, imao je dobar pregled igre.

Za reprezentaciju Jugoslavije kao nogometaš Dinama, od 1961. do 1962. godine, odigrao je 16 utakmica. Prvi put u prijateljskoj utakmici protiv Mađarske u Beogradu 7. svibnja 1961. (2-4), a posljednji put, također u prijateljskoj utakmici, protiv reprezentacije SR Njemačke u Zagrebu 30. rujna 1962. godine (2-3). Sudjelovao je na Svjetskom nogometnom prvenstvu 1962. godine u Čileu. Bio je izabran u najbolju momčad tog svjetskog prvenstva u sastavu: Schrojf, Djalma Santos, Masopust, Marković, Popluhar, Pluskal, Garrincha, Amarildo, Seeler, Pele, Zagalo. Kada se pogleda ova momčad, onda su jasne nogometne kvalitete koje je posjedovao Vlatko Marković.

Po završetku igračke karijere posvetio se trenerskom pozivu. Na Fakultetu za fizičku kulturu u Zagrebu diplomirao je smjer nogomet. Trener nogometaša Zagreba bio je od 1970. do 1973., belgijskog Standarda iz Liegea od 1973. do 1974., francuske Nice u dva navrata, od 1974. do 1977. i od 1980. do 1982. godine. Trener Hajduka bio je u sezoni 1977./78. kada se sa scene povukla jedna vrlo uspješna generacija koja je prvih godina sedmog desetljeća prošlog stoljeća harala jugoslavenskim nogometom.

Trener zagrebačkog Dinama bio je u više navrata, od 1978. do 1980., tijekom 1984. i od 1990. do 1992. S Dinamom je osvojio jugoslavenski nogometni kup u sezoni 1979./80. Trener je i športski direktor bečkog Rapida od 1984. do 1990., s kojim osvaja nekoliko trofeja. U sezoni

1972./73. s reprezentacijom Jugoslavije do 23 godine osvaja prvenstvo Europe. Od 1974. do 1986. djelovao je kao instruktor FIFA-e za francusko govorno područje, za što je nagrađen posebnim odlikovanjem francuske Vlade.

Izbornik hrvatske nogometne reprezentacije bio je od 1993. do 1994. Kao športski djelatnik u Hrvatskom nogometnom savezu dosegao je najviše. Najprije je 1994. izabran za potpredsjednika HNS-a sa zadaćom nadzora tehničkog razvoja. Tijekom tog mandata izabran je 1996. za člana Komisije UEFA za tehnički razvoj. Godine 1998. dolazi na čelo Hrvatskog nogometnog saveza koju dužnost obnaša do 5. srpnja 2012., kada je izabran za prvog doživotnog počasnog predsjednika HNS-a. Pod njegovim vodstvom hrvatska izabrana vrsta plasirati će se na europska prvenstva 2004. u Portugalu, 2008. u Austriji i Švicarskoj i 2012. u Poljskoj i Ukrajini te na Svjetska prvenstva 2002. u Japanu i Južnoj Koreji te 2006. u Njemačkoj.

Godine 2000. izabran je za člana FIFA-e zaduženog za nacionalne saveze. U 2002. godini dobiva još jedno priznanje iz FIFA-e: ulazi u Komisiju za „Goal-projekt“.

Vlatko Marković prošao je u nogometu gotovo sve - bio je igrač i reprezentativac, istaknuti trener te izbornik hrvatske reprezentacije. Nakon svih tih zadaća preuzeo je ulogu predsjednika HNS-a dajući Savezu jednu novu fizionomiju, prenoseći svoje bogato stečeno znanje te iskustvo poslovnog čovjeka, kao i brojne međunarodne veze.

Posebno je bio uspješan u financijskom osamostaljenju Saveza. Pod njegovim vodstvom izgrađena je Kuća hrvatskog nogometa u Rusanovoj ulici u Zagrebu, utemeljitelj je Akademije hrvatskog nogometa. Prvi je Hrvat s nazivom predsjednika jedne Komisije u UEFA-i. Bio je i član vijeća Hrvatskog olimpijskog odbora. Dobitnik je nagrade Matija Ljubek koju dodjeljuje Hrvatski olimpijski odbor. Godine 2006. dobio je francuski nacionalni orden za zasluge predsjednika Jacquesa Chiraca, pod nazivom Chevalier de Lordre National du Merite (u prijevodu vitez Nacionalnog reda). Nositelj je titule Zmaja od Bosne srebrne u Družbi braće Hrvatskog zmaja.

Sahranjen je na zagrebačkom groblju Mirogoj.

(Jurica Gizdić)